

[Merete Aarup]

Jeg mener nu ikke, de vide rammer er helt til stede – det har i hvert fald været svært at få etableret nogen ordninger ude i kommunerne, så det er ikke helt så nemt. I det øjeblik, kommunen skal give et kommunalt tilskud, stilles der også nogle helt specielle krav. Her åbner vi for nogle tilbud, som i dag er blevet afvist ude i kommunerne, bl.a. inden for dagplejeområdet, hvor man kunne have flere børn, men hvor man fra kommunernes side har sagt, at det ikke kan lade sig gøre, at man laver disse miniinstitutioner. Jeg tror, at netop den formulering, der er i dette lovforslag, vil gøre, at vi får de vide rammer, som kommunerne i dag føler er snærende.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, det er fint, at fru Merete Aarup har så stor tiltro til, at dette her kommer til at foregå på en fornuftig måde. Når vi er lidt bekymrede, hænger det bl.a. sammen med, at man f.eks. i Lyngby-Taarbæk og Søllerød Kommuner har afprøvet partiet Venstres idé med en miniinstitution, hvor man lagde op til en forældrestyret institution for seks børn i Virum. Det var der et flertal i kommunalbestyrelsen der sagde god for her for et års tid siden, men det har et meget bredt flertal i Lyngby-Taarbæk Kommune sagt alligevel ikke går.

Hvorfor går det ikke, og hvad er det, man har kunnet lære af den situation? Det er, at børnene er understimuleret, at der er rod i regnskabet, og at forældrene alligevel kommer til kort over for den meget store opgave, det er også at passe andres børn.

Det var i denne institutionstype, Socialministeriet og socialministeren, går jeg ud fra, sagde at der skal være tilsyn. Men sådan som det forslag, vi behandler nu, er konstrueret, er der ikke noget tilsyn, og det vil faktisk sige, at man ikke fra det offentliges side vil have nogen mulighed for at se, hvad der sker med børnene, og hvad der sker med de økonomiske midler, som jo er offentlige, og som skal forvaltes fornuftigt og rimeligt. Fru Merete Aarup har måske en for idealistisk opfattelse af det gode, der kan ske ved dette forslag, og det er sådan nogle ting, jeg synes vi skal have diskuteret.

(Kort bemærkning).

Merete Aarup (KF):

Nu har vi det med her i landet at lovgive på grundlag af ét tilfælde: én hotelbrand, og så brandsikrer vi alle husene, så de rådner op. Men har vi ét dårligt eksempel, kan vi ikke lovgive om noget som helst, og så kan der ikke ske nogen udvidelse, der kan ikke ske nogen nytænkning. Jeg vil her henvise fru Jytte Andersen til at læse bemærkningerne i lovforslaget, hvor der under *ad 4.* står:

»Dette, at forældrene har det primære ansvar for tilrettelæggelse og drift af ordningerne, fritager imidlertid ikke kommunerne for at føre tilsyn med ordningerne.«

Således er at læse!

Stillinger (SF):

Den debat, der har foregået nu, hvor de enkelte ordførere allerede er begyndt at skændes på vej ned heroppefra, viser, at dette forslag nok får – og forhåbentlig – mange vanskeligheder undervejs.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at dette lovforslag overordnet set nok må siges at være et af de mest massive angreb på daginstitutionerne i nyere tid, og der har endda været en del, i hvert fald i de senere år. Alt i alt lægger det efter SF's mening op til det rene anarki på daginstitutionsoverområdet.

Baggrunden for forslaget er jo den såkaldte Lotz II-betænkning, og det er så igen, oplever vi her, et hensyn til kommunernes økonomister, mens den sociale side i kommunerne igen taber terræn.

Når vi ser dette lovforslag i sammenhæng med andre lovforslag, som er krævet af Kommunernes Landsforening – vi har jo lige i dag behandlet eksempelvis lovforslag nr. L 188, hvor man nu har ophævet det sociale udvalgs kompetence – må vi egentlig stille det spørgsmål, om det er KL, der er ledelsen i Socialministeriet, eller om det er regeringen. For øvrigt kan det næsten være ligegyldigt, for det er vel ofte det samme makværk, vi får ud af det.

Problemet er tilsyneladende, at socialministeren har påtaget sig rollen som en slags marionetdukke, hvor KL's formand er den egentlige dirigent.

Børns ophold i daginstitutioner er imidlertid ikke blot et spørgsmål om, at de bliver passet, mens forældrene er på arbejde eller blot på indkøb. Børn har i dag brug for at være sammen med andre børn i et godt miljø, og ikke at blive